

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5896/2024
28.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Илић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства, Први основни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, Канцеларија Врање, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гжрр 74/23 од 17.11.2023. године, у седници већа одржаној 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против става четвртог изреке пресуде Вишег суда у Врању Гжрр 74/23 од 17.11.2023. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гжрр 74/23 од 17.11.2023. године у преосталом делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гжрр 74/23 од 17.11.2023. године, у преосталом делу.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању Гжрр 74/23 од 17.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врању Прр 26/23 од 05.09.2023. године, у усвајајућем делу става првог изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року (новчано обештећење) исплати износ од 500 евра, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и у ставу другом изреке, којим је обавезана тужена да пресуду јавно објави након њене правноснажности у "Службеном гласнику Републике Србије". Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу става првог изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату већег износа од досуђеног до траженог износа од 3.000 евра, односно за износ од 2.500 евра, са законском затезном каматом, све у динарској противвредности, као и у ставу трећем

изреке, којим је одбачена као недозвољена тужба у делу којим је тражено да се утврди да је тужиоцу у поступку извршења Ив 1846/14 пред Првим основним судом у Београду повређено право на суђење у разумном року и да се обавезе Државно правобранилаштво да објави писмену изјаву којом се утврђује да је тужиоцу било повређено право на суђење у разумном року. Ставом трећим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена против одбијајућег дела става првог изреке и против става трећег изреке првостепене пресуде. Ставом четвртим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиоца изјављена против усвајајућег дела става првог изреке првостепене пресуде. Ставом петим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потрђена првостепена пресуда у ставу четвртог изреке, којом је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 49.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом шестим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Дозвољеност ревизије изјављене против става четвртог изреке побијане пресуде, односно против решења другостепеног суда којим је жалба тужиоца одбачена, је предвиђена чланом 420. став 3. ЗПП, због чега у овом делу није било места оцени дозвољености изузетне ревизије применом члана 404. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у наведеном делу, у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према стању у списима, тужилац је изјавио жалбу против пресуде Основног суда у Врању Прр 26/23 од 05.09.2023. године, између осталог и у усвајајућем делу става првог изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року (новчано обештећење) исплати износ од 500 евра, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Код таквог стања ствари правилно је другостепени суд применом члана 387. став 1. тачка 1. ЗПП оценио да је жалба тужиоца у наведеном делу недозвољена и исту одбацио, јер тужилац, према члану 378. став 3. ЗПП нема правни интерес за изјављивање жалбе против пресуде у делу којим је постављени тужбени захтев усвојен.

За одлуку о изјављеној жалби другостепени суд је дао јасне и образложене разлоге, па се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде у наведеном делу.

Из наведених разлога, Врховни суд је, применом члана 414. у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиоца изјављеној против побијане пресуде у преосталом делу, Врховни суд је размотрио правне разлоге на којима је заснована побијана пресуда и наводе изнете у ревизији, па је оценио да нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Примена овог института је предвиђена за питања из домена примене материјалног права. Зато је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Овде то није учињено, већ се оспорава оцена нижестепених судова у погледу висине досуђеног новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлука о трошковима парничног поступка и указује на питања процесног права у поступку оцене дозвољености тужбе у делу којим је тражено да се утврди да је тужиоцу у поступку извршења Ив 1846/14 пред Првим основним судом у Београду повређено право на суђење у разумном року и да се обавезе Државно правобранилаштво да објави писмену изјаву којом се утврђује да је тужиоцу било повређено право на суђење у разумном року, што нису разлози за примену института изузетне дозвољености ревизије.

С обзиром на изнето, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 22.03.2023. године. Вредност предмета спора је износ од 3.000 евра у динарској противвредности.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом 2. истог члана, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да се, независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни суд је донео одлуку као у ставу трећем изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**